

Asia: VN/31277/2025

Lausuntopyyntö valtiovarainministeriön selvityksestä yhtiökohtaisen IFRS-tilinpäätöksen ja elinkeinotulon verottamisesta annetun lain tuloslaskentaa koskevan sääntelyn välisistä ongelmakohdista

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Valtiovarainministeriölle

VN/31277/2025

Selvitys yhtiökohtaisen IFRS-tilinpäätöksen ja elinkeinotulon verottamisesta annetun lain tuloslaskentaa koskevan sääntelyn välisistä ongelmakohdista

Ehdotettu uudistus keventäisi yritysten hallintoa ja kansainvälistäisi tilinpäätöstiedot

- Ehdotetut muutokset olisivat suuri hallinnollinen helpotus erityisesti niille yhtiöille, jotka nykyisin joutuvat laatimaan IFRS-tilinpäätöksen lisäksi FAS-tilinpäätöksen verotusta varten. Lisäksi ehdotetut muutokset parantaisivat suomalaisten yhtiöiden tilinpäätöstietojen kansainvälistä vertailtavuutta ja ymmärrettävyyttä.
- FA:n mukaan ehdotetut hallinnollista taakkaa vähentävät muutokset tulisi toteuttaa kokonaisuutena – ei vain osittain priorisoinnin mukaisesti – jotta uudistuksella tavoiteltavat yhdenmukaisuus- ja tehostamistavoitteet saavutettaisiin.

- Ehdotukset toteuttaisivat osaltaan hallitusohjelmaan kirjattua yksi sisään, yksi ulos -periaatetta vähentäessään minimiverosääntelyn kohteena olevien yritysten hallinnollista taakkaa.
- FA katsoo, että luottotappiovarausta tulisi tarkastella uudelleen huomioiden erityisesti pienempien pankkien mahdollisuus varautua poikkeusoloihin.
- Mahdollinen luottotappiovarauksen poistaminen ei saa FA:n mukaan tapahtua ilman riittävää siirtymäaikaa. Siirtymäajan tulisi olla minimissään 10 vuotta, mieluummin 15–20 vuotta, jotta pankit pystyisivät huolellisesti varautumaan muutokseen.
- IFRS 9:n mukaisen luottotappiokirjauksen verovähennyskelpoisuus on ehdoton edellytys luottotappiovarausta koskevan muutoksen toteuttamiselle kuten selvityksessä todetaan.
- FA kiittelee ehdotusta mahdollistaa konserniavustus myös finanssialan toimijoille, mutta katsoo, että mahdollisuutta ei tule sitoa luottotappiovarauksen poistumiseen.
- Koska kaikki talletuspankit ja luottolaitokset ovat kansallisesti velvoitettuja soveltamaan rahoitusinstrumenttien luokitteluun, arvostamiseen ja kirjaamiseen liittyviä IFRS-standardeja (kuten IFRS 9 Rahoitusinstrumentit), on hyvä, että myös näiden yhteisöjen osalta kyseiset erät soveltuisivat suoraan verotuksessa huomioitaviksi eriksi tilinpäätösmallista riippumatta.

Finanssiala ry (FA) kannattaa lämpimästi selvityksessä ehdotettuja tapoja vähentää yritysten hallinnollista taakkaa mahdollistamalla pelkästään IFRS-standardin mukaisen tilinpäätöksen. Verolakien päivittämistä näiden osalta on työstyetty jo pidemmän aikaa. Yksi nykyisen hallitusohjelman periaatteista on yksi sisään, yksi ulos, eli jos hallinnollista taakkaa kasvatetaan sääntelyllä, sitä vastaavasti kevennetään jostain muualta. Verotuksesta johtuvan tilinpäätöstaakan keventäminen olisi yksi tapa korvata ainakin osittain nykyisen hallituskauden aikana voimaan tulleen minimiverosääntelyn mukanaan tuomaa hallinnollista taakkaa. FA:n mukaan selvityksen ehdotukset (luottotappiovarauksen poistamista lukuun ottamatta) tulee ehdottomasti toteuttaa kokonaisuutena. Muutoksia ei tule toteuttaa vain osittain esimerkiksi selvityksessä olevan priorisointijärjestyksen mukaisesti.

Selvityksestä poiketen FA katsoo, että talletuspankkien ja luottolaitosten mahdollisuus luottotappiovaraukseen tulee säilyttää.

FA pitää ehdotusta mahdollistaa konserniavustus myös finanssialan toimijoille erittäin kannatettavana, mutta katsoo, että tätä mahdollisuutta ei tule sitoa talletuspankkien ja luottolaitosten mahdollisuuteen tehdä luottotappiovaraus.

Alla ovat yksityiskohtaiset kommenttimme selvityksestä.

1 Luottotappiovaraus

Selvityksessä ehdotetaan, että talletuspankkien ja luottolaitosten luottotappioiden vähentämistä koskevaa elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (EVL) sääntelyä olisi perusteltua kehittää yhteensopivammaksi IFRS-standardien kanssa korvaamalla EVL 46 §:ssä säädetty luottotappiovaraus uudella sääntelyllä, jossa luottolaitoksen tuloslaskelmaan kirjatut odotettavissa olevat ja toteutuneet luottotappiot vähennettäisiin verotuksessa kirjanpidon tavoin. EVL 46 §:n mukaiset verotuksen luottotappiovaraukset tulisi purkaa ja tulouttaa siirtymäajan kuluessa.

FA katsoo, että ehdotus IFRS 9:n mukaiselle odotettavissa olevien luottotappioiden kirjauksen (ECL-kirjauksen) verovähennysoikeudelle ilman enimmäisrajaa on erittäin kannatettava. ECL-kirjauksen verovähennysoikeus olisi linjassa muiden Pohjoismaiden kanssa, joissa ECL-kirjaus on vähennyskelpoinen luottolaitoksille. Suomalaisten luottolaitosten kilpailukyvyn säilyttämiseksi ja hallinnollisen taakan vähentämiseksi ECL-kirjaus tulisi olla vähennyskelpoinen verotuksessa suoraan IFRS-tilinpäätöksen perusteella. Luottolaitosten tilinpäätökset ja erityisesti luottoriski sekä tilinpäätöksen odotettavissa olevat luottotappiot (ECL-kirjaukset) ovat normaalin tilintarkastuksen lisäksi myös valvovien viranomaisten (Finanssivalvonta; Fiva, Euroopan keskuspankki; EKP) erityisen valvonnan ja tarkastuksen kohteena, mikä osaltaan takaa niiden luotettavuuden.

Sen sijaan FA katsoo, että luottotappiovarausmahdollisuus tulisi säilyttää vaihtoehtona ECL-kirjaukselle muun muassa seuraavista syistä:

- Luottotappiovaraus on tärkeä tuloksentasauksen erä erityisesti pienemmille pankeille. Verotusperusteinen varaus mahdollistaa verotuksen tasauksen verovuosien välillä.
- Luottotappiovaraus auttaa erityisesti pieniä pankkeja varautumaan korkeasuhdanteessa mahdollisiin huonoina aikoina syntyviin luottotappioihin.
- Pankkiryhmiä (talletuspankkien yhteenliittymien) yhteenlaskettu verotaakka voi kasvaa, kun muita tappiontasausmekanismeja ei ole. Huomioitava on, että finanssialan toimijoille ehdotettu mahdollisuus käyttää konserniavustusta ei ole käytettävissä kaikissa yhteenliittymä-

/konsernirakenteissa (esimerkiksi yhteenliittymärakenteissa jäsenluottolaitosten välillä, koska omistussuutta koskevat edellytykset eivät toteudu).

- Isompien luottotappioiden heijastusvaikutukset tulevat suuremmiksi ilman luottotappiovarausta.

Suomalaiset luottolaitokset ovat keskeisessä roolissa Suomen talouden ja yhteiskunnan rahoittamisessa, ja koko yhteiskunnan kannalta on ensisijaista, ettei niiden toimintaa vaikeuteta. Luottolaitokset edistävät talouskasvua rahoittamalla investointeja ja yritysten laajentumista, mikä puolestaan luo työpaikkoja ja lisää verotuloja. Lisäksi ne auttavat ylläpitämään taloudellista vakautta tarjoamalla turvallisia ja luotettavia säästämis- ja sijoitusvaihtoehtoja. Luottolaitosten rooli on erityisen tärkeä kriisiaikoina, jolloin ne voivat tarjota tarvittavaa likviditeettiä ja tukea talouden elpymistä. Vahva kotimainen pankkisektori on tärkeä koko Suomen kannalta.

Suomen talous on kärsinyt viime vuosina hitaasta kasvusta ja nopeasta inflaatiosta, mikä on heijastunut yritysten ja kotitalouksien lainanhoitokykyyn. Talouden tulevaisuuden näkymät eivät globaalilla tasolla vaikuta erityisen valoisilta, kun keskeisten talousalueiden välillä on kauppapoliittisia jännitteitä. Jännitteiden kärjistyminen voi iskeä erityisesti Suomen kaltaiseen pieneen avotalouteen, joka on riippuvainen maailmanmarkkinoiden kysynnästä. Heikentyvä talouskehitys vaikuttaisi myös luottolaitosten taloudelliseen tilanteeseen. Suomen taloudelle on tärkeää, että pankkisektori säilyttää kilpailukykynsä ja kykynsä rahoittaa kotimaisia toimijoita.

Mikäli edellä esitetystä huolimatta luottotappiovaraus ehdotetaan poistettavaksi, tulee sen poistolle asettaa pitkä siirtymäaika, jotta kielteiset vaikutukset pankkien toimintaan jäävät mahdollisimman pieniksi. Selvityksessä ei ole otettu kantaa riittävän siirtymäajan pituuteen. FA:n käsityksen mukaan luottotappiovaraukset tulisi voida purkaa vastaavassa ajassa, jossa ne on verotuksessa muodostettukin. Siirtymäajan tulisi siksi olla vähintään 10 vuotta, mielellään 15–20 vuotta. Lisäksi on ehdottoman tärkeää, mikäli luottotappiovarausmahdollisuus poistetaan, että luottolaitoksille mahdollistetaan luottotappioihin varautumisesta syntyvän IFRS 9:n mukaisen kirjauksen verovähennysoikeus ilman enimmäisrajaa, kuten selvityksessä on esitetty.

Luottotappiovaraus poistettiin vakuutusyhtiöiltä vuoden 2009 alussa. Vakuutus-yhtiöiden tuli purkaa olemassa olevat luottotappiovaraukset vuosien 2009–2013 aikana eli viidessä vuodessa. Lakimuutosta koskevan hallituksen esityksen HE 176/2008 vp (he_176+2008.pdf) mukaan vakuutusyhtiöillä oli tuolloin verotuksessa vähennettyjä luottotappiovarauksia noin 9,3 miljoonaa euroa. Luottolaitosten luottotappiovaraukset ovat kokonaisuudessaan miljardeja euroja eli aivan toista kokoluokkaa, mikä tulee ehdottomasti huomioida siirtymäaikaa määritettäessä, jos varausmahdollisuus päätetään poistaa.

Luottotappiovarauksen mahdollinen poistaminen tulee toteuttaa hallitusti ja suunnitelmallisesti ja sen aiheuttamat taloudelliset seuraukset tulee huomioida määritettäessä siirtymäajan pituutta. Erityisesti seuraavat seikat tulee huomioida:

- Finanssiala on jo nyt huomattava yhteisöveron maksaja.
- Luottotappiovarauksen poistolla on varausta tehneille pankeille negatiivinen kassavirtavaikutus, joten varauksen purkaminen tulee tehdä hallitusti jaksottaen se pitkälle ajalle.
- Luottotappiovarausmahdollisuutta käyttäneiden pankkien verotettava tulos tulee heilumaan tilikausien välillä ilman tuloksentasausvälinettä.
- Varauksen poiston vaikutus vuositasolla riippuu siirtymäajasta. Varauksen kerryttäminen on tapahtunut pitkän ajan kuluessa ja siksi siirtymäajankin on oltava pitkä. Ylimääräisten verojen maksu vaikuttaa pankkien rahoitustarpeeseen ja aiheuttaa niille korkokustannuksia.

Mikäli luottotappiovarausmahdollisuus poistetaan siirtymäajalla, tulisi erityisesti seuraaviin kysymyksiin pyrkiä antamaan vastauksia:

1. Selvitys jättää auki, miten toimitaan esimerkiksi, jos osa ECL-kirjauksesta on vähennetty jo luottotappiovarauksen puitteissa. Saadaanko tällöin vähentämättä jääneet ECL-kirjaukset vähentää heti verotuksessa?

Säädettäessä tuloslaskelmaan merkityt ECL-kirjaukset vähennyskelpoisiksi FA:n käsityksen mukaan muutoksen yhteydessä kirjanpidossa jo taseeseen kirjattu kertynyt ECL-kirjaus tulisi voida vähentää (vrt. luottotappiovarauksen tuloutus).

FA esittää, että siirtymä voitaisiin toteuttaa esim. siten, että muutoksen voimaantulon yhteydessä tuloutetaan kertynyttä ECL-kirjausta vastaava määrä luottotappiovarausta ja vähennetään kertynyt ECL-kirjaus. Loppuosa luottotappiovarauksesta tuloutetaan seuraavina verovuosinasiirtymäajan kuluessa.

2. Selvityksessä jää auki myös se, miten yhtiö voisi siirtymäajan aikana siirtyä IFRS-tilinpäätökseen ilman, että koko jäljellä oleva luottotappiovaraus tuloutuisi kerralla.

FA katsoo, että siirtymäajalta pitäisi poistaa varauksen kirjanpitosidonnaisuus, koska muuten tavoitteeseen ei päästä ennen siirtymäajan päättymistä.

2 Efektiivinen korko

Efektiivinen korko koskee luotto- ja rahoituslaitoksia riippumatta siitä, soveltavatko ne paikallisia vai kansainvälisiä kirjanpitoperiaatteita. Efektiivinen korko käsitteenä ei ole vieras, sillä se on ilmoitettava asiakkaille myös rahoitusta tarjottaessa. Toisin sanoen luotonantoon liittyvät palkkiot on ilmoitettava osana efektiivistä korkoa asiakkaille. Efektiivisen koron huomioimiselle verotuksessa kirjanpidon mukaisesti on olemassa lukuisia perusteita.

Uudet minimiverosäännöt ja Suomen alhainen verokanta korostavat maiden välisten erojen negatiivista merkitystä yritysten verotukselle. Lisäksi palkkioiden erillisseuranta verotuksessa aiheuttaa massatapahtumissa ison hallinnollisen taakan luottolaitoksille. Symmetrisyyden tarvetta vähentää se tosiasia, että yksityisrahoituksessa lainanottaja ei kulutusluotoissa ja oman kodin asuntolainoissa voi vähentää vastaavia kuluja verotuksessaan.

FA:n käsityksen mukaan selvityksessä olisi hyvä selkiyttää, ovatko efektiivisen koron ehdotetut säännökset (s.80) valinnaisia vai pakottavia. Lisäksi olisi hyvä tarkemmin määrittää, mitä tarkoittaa tuotoksi/kuluksi merkitseminen juoksuajan perusteella - koskeeko tämä vain IFRS-tilinpäätöksen laativia vai myös muita verovelvollisia, jotka jaksottavat/haluaisivat jaksottaa rahoitusvälineestä aiheutuvat tulot ja menot tuotoksi ja kuluksi juoksuajan perusteella (joko jo nykyisellään tai tulevaisuudessa KPL:n sen salliessa)?

Efektiivisen koron menetelmä on luokiteltu johtopäätöksissä (s.84) C-luokkaan: "...voisi olla perusteltua harkita...". FA:n mukaan tämä muutos on tarpeellinen toteuttaa samantasoisesti muiden ehdotettavien muutosten ohella. Kyseinen efektiivisen koron menetelmä on pankeille myös kansallisesti pakolliseen IFRS 9-standardiin liittyvä kirjausmenetelmä, jolla kirjataan jaksotettuun hankintamenoon luokiteltujen rahoitusvälineiden korko kirjanpidossa.

Koska pankeilla on kansallisen sääntelyn (Laki luottolaitostoinnista, Fivan määräykset ja ohjeet 2/2016) mukaisesti velvoite soveltaa IFRS 9-standardia, tulee efektiivisen koron menetelmän mukainen jaksottaminen verotuksessa sallia kaikille luottolaitoksille myös kansallisesti, ei vain puhtaasti IFRS-standardeja soveltaville verovelvollisille.

3 Kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvarojen laajennus koskemaan käypään arvoon arvostettavia rahoitusvälineitä tuloksessa

Selvityksessä esitetään, että kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvälineitä koskevat EVL 5 §:n ja EVL 8 §:n 1 momentin säännökset olisi perusteltua laajentaa kattamaan kaikki tulosvaikutteisesti käypään arvoon arvostettavien rahoitusvälineiden arvonmuutokset. FA:n mukaan tässä tulisi varmistaa, ettei tule tulkintaepäselvyyttä siitä, koskeeko esitys ns. käyvän arvon suojauslaskennassa olevien rahoitusvälineiden lisäksi muun suojauslaskennan piirissä olevia rahoitusvälineitä, joista kirjataan suojauslaskennan tehotonta osuutta tuloslaskelmaan. Eesityksen tulisi ristiriidattomasti kattaa rahoitusvälineistä tuloslaskelmaan kirjattu osuus, sillä yksittäisiin rahoitusinstrumentteihin liittyvien tuloslaskelmaan kirjattujen erien oikaiseminen verolaskelmalla on työlästä ja tarpeetonta.

Rahoitusvälineiden arvonmuutoksista ehdotetaan sivuilla 52–53 useissa kohdissa EVL-tekstiin lisättäväksi ilmaisu 'kyseisen rahoitusvälineen luovutuksesta realisoituvaa voittoa tai luovutushinnan ja hankintahinnan erotusta vastaavalla tavalla'. Tämä ilmaisu on mielestämme epäselvä, koska arvonnousujen kirjaaminen tuloslaskelmaan on jo todettu. FA ehdottaa, että tulosvientien laskenta jätetään kirjanpitosääntöjen varaan. Vastaava epäselvä ilmaisu esiintyy myös tappioiden vähennyskelpoisuutta koskevassa kohdassa (sivu 53).

4 Konserniavustus tulee laajentaa koskemaan koko finanssialaa

FA kannattaa selvitysmuistiossa ehdotettuja muutoksia konserniavustuksen kirjaamisen osalta. Lisäksi konserniavustuksen saajaa ja antajaa koskeva konserniavustuslain 7 § 1 momentin 3 kohta tulisi poistaa eli sallia konserniavustus myös talletuspankeille ja luotto-, vakuutus- ja eläkelaitoksille.

FA katsoo, että finanssialan toimijoiden sulkeminen konserniavustumahdollisuuden ulkopuolelle ei ole ollut sidoksissa luottotappiovarausmahdollisuuteen (joka poistui vakuutusyhtiöiltä vuosina 1993 ja 2009), vaan vakavaraisuusvaatimuksiin. Vakavaraisuusvaatimukset ovat nykyisin tarkasti säänneltyjä, eikä perusteita finanssialan toimijoiden sulkemiselle konserniavustusjärjestelmän ulkopuolelle ole enää olemassa.

Luvun 4.2 ensimmäisessä kappaleessa (s. 69) on todettu, että "Riittävää olisi, että konserniavustuksena annetun rahanarvoisen etuuden siirtäminen on kirjattu asianmukaisesti ja avoimesti kirjanpitoon sekä yksilöity veroilmoituslomakkeilla... Jälkikäteen tehty vaatimus jonkin muun suorituksen käsittelemisestä konserniavustuksena tai alun perin konserniavustukseksi yksilöidyn suorituksen käsittelemiseksi sellaisena suorituksena, joka on EVL:n säännösten mukaan vähennyskelpoinen meno, ei tulisi olla mahdollinen."

Selvityksessä jää epäselväksi, mikä on kirjauksen ja vaatimuksen välinen suhde ja mitä tarkoittaa jälkikäteen tehty vaatimus. Myös jää epäselväksi, mitä "avoimesti kirjanpitoon" tarkoittaa. Tarkoitetaanko sillä, että konserniavustus tulisi käydä erikseen ilmi tilinpäätöksestä, vai riittääkö, että kirjaus käy ilmi yksiselitteisesti yhtiön kirjanpidosta? On huomioitavaa, että tilinpäätöksen laatijan tulee soveltaa IFRS:n mukaisia vaatimuksia tilinpäätöksen esittämisessä, eikä verosääntely saa johtaa tilanteeseen, jossa jouduttaisiin soveltamaan IFRS:n vastaisia periaatteita.

FA toteaa esimerkkinä edelliseen, että IFRS-standardit edellyttävät esittämään olennaiset erät erikseen. Tytäryhtiölle annettu konserniavustus ei välttämättä ole emoyhtiön kannalta olennainen, jolloin sitä ei tule esittää erikseen. Toisaalta liitetietona konserniavustuksen esittäminen voi tietyissä tilanteissa olla perusteltua. FA korostaa sen tärkeyttä, että kirjaamisperiaatteen muodostaminen jätetään tilinpäätöksen laatijalle eikä kirjaamisperiaatevaatimusta tästä syystä tule määritellä liian tarkkarajaisesti laissa tai sen esitoissa.

5 Muita huomioita selvityksen sisällöstä

5.1 Verotuksen poistojärjestelmän kehitystarpeet

Kohdan 2.5 lopussa sivulla 43 todetaan, että EVL:n poistojärjestelmää olisi perusteltua kehittää yhteensopivammaksi IFRS-standardien kanssa luopumalla EVL 54 §:n 2 momentissa säädetystä poistojen kirjanpitosidonnaisuudesta tilanteessa, jossa tilinpäätös laaditaan IFRS-standardien mukaisesti ja kyse on muista kuin sellaisista varoista, jotka arvostetaan tilinpäätöksessä käypään arvoon. FA toteaa, että tämän tulisi koskea myös IFRS 16 Vuokrasopimukset-standardia soveltavaa FAS-yhtiötä (vrt. KPL 5.5b§, jonka mukaan kirjanpitovelvollinen voi ottaa IFRS 16 standardin käyttöönsä kansallisen merkinnän sijaan), mikä lisäisi yritysten valmiutta siirtyä soveltamaan IFRS-standardeja.

FA toteaa, että selvityksessä ehdotettu uusi EVL 54 § 3 momentti on kannatettava ja tervetullut muutos. Kuitenkin lyhyellä tai keskipitkällä aikavälillä voisi harkita momentin laajentamista koskemaan myös muita kuin IFRS-tilinpäätöksen laativia verovelvollisia. Poistoeron konseptin säilyttäminen ei välttämättä ole tarpeellista, tai osinkoa ja voitonjakoa koskevat huolet voitaisiin ratkoa jotain muuta kuin verotusta/verolainsäädäntöä käyttäen.

5.2 Muut verotuksessa vähennettävät varaukset

Muiden varausten osalta (s. 75–76) selvityksessä todetaan, että sääntelyyn ei ehdoteta muutoksia, vaikka varaukset eivät ole mahdollisia IFRS-tilinpäätöksessä. Tämä rajausta jää hieman epäselväksi. Kun EVL 54 §:ään ehdotetaan uutta 3 momenttia, samassa yhteydessä voisi selvittää, voisiko myös EVL 43 §:n mukaisen jälleenhankintavarauksen muuttaa ei-kirjanpitosidonnaiseksi IFRS-tilinpäätöksen laativille yhtiöille.

5.3 Vakuutusopimukset-standardi

Vastuuvelan muutokset, oli ne laskettu FAS:n tai IFRS:n mukaisesti, tulisi olla vähennyskelpoisia/veronalaisia. Nykyinen lause "vakuutusyhtiöiden lakisääteiset siirrot korvaus- ja vakuutusmaksuvastuuseen" voisi kattaa tämän, koska se ei ota kantaa kirjanpitostandardiin, mutta sitä olisi hyvä tarkentaa. Vähennyskelpoisia tulisi siis olla kirjatut vastuuvēlan muutokset riippumatta siitä, onko kyseessä FAS- vai IFRS-tilinpäätös. Perusteena on, että myös vakuutusyhtiöt Public Interest Entity (PIE) -yhtiöinä ovat tarkan viranomaisvalvonnan alaisia, eikä vastuuvēlkaan voi sisällyttää sinne kuulumattomia eriä.

5.4 IFRS 9:n soveltaminen verrokkimaissa

Selvityksessä kohdassa 1.3. (s.18–22) käsitellään Suomen kannalta olennaisia kilpailijamaita - Ruotsia, Norjaa ja Tanskaa - yritysverotuksen ja kirjanpidon tuloslaskentanormistojen välisestä suhteesta.

Ruotsin osalta on mainittu, että siellä pankkien luottotappiot jaksotetaan verotuksessa kirjanpidon osalta. Tältä osin toivomme selvitykseen tarkennusta, että Ruotsissa nimenomaan IFRS 9 -standardin mukainen ECL-kirjaus on verotuksessa vähennyskelpoinen. Samoin asiasta tulisi mainita Norjan ja Tanskan osuuksissa, sillä ECL-kirjaus on niissäkin verovähennyskelpoinen.

FINANSSIALA RY

Veli-Matti Mattila

Rehn Teija
Finanssiala ry